

Però et riuen els ulls

Confonc la raó de ser amb els mots que no escric

Eva Armisen

Mi patria es mi laptop, diu un autor argentí que tot just he descobert. La meva també, penso. Duc l'ordinador a la motxilla com si fos un desfibril·lador portàtil, una dosi d'adrenalina, una garantia de

vida. Amb ell al damunt em sento protegida: passi el que passi, almenys podré escriure.

Tornem a casa, l'ordinador i jo, després d'uns dies lluny. Hi arribem a les set del matí i encara ets al llit. M'estiro al teu costat, t'abraço, m'abrades, et fa mal el coll però et riuen els ulls. M'has esperat per posar-te malalt i ara ja pot pujar la febre, si li ve de gust. L'avió no ha caigut i soc aquí per cuidar-te.

Confonc la raó de ser amb els mots que no escric. Però un no-sé-què tímid em diu, fill, que el meu país ets tu.

Eva Piquer